

STANOWISKO PRZYJĘTE PRZEZ RADĘ (UE) NR 9/2010 W PIERWSZYM CZYTANIU

w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie, zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią (wersja przekształcona)

Przyjęte przez Radę w dniu 14 kwietnia 2010 r.

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2010/C 123 E/03)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ

względniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 194 ust. 2,

względniając wniosek Komisji Europejskiej,

względniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa Rady 92/75/EWG z dnia 22 września 1992 r. w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie, zużycia energii oraz innych zasobów przez urządzenia gospodarstwa domowego ⁽³⁾ była znacząco zmieniona ⁽⁴⁾. Ze względu na konieczność dalszych zmian, dla zachowania przejrzystości, dyrektywa ta powinna zostać przekształcona.

(2) Zakres dyrektywy 92/75/EWG ogranicza się do urządzeń gospodarstwa domowego. W komunikacie Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. w sprawie planu działania w sprawie zrównoważonej konsumpcji i produkcji oraz w sprawie zrównoważonej polityki przemysłowej wykazano, że rozszerzenie zakresu dyrektywy 92/75/EWG na produkty związane z energią wpływające w znaczny sposób, bezpośrednio lub pośrednio, na zużycie energii podczas użytkowania mogłoby doprowadzić do zwiększenia ewentualnych synergii między istniejącymi środkami legislacyjnymi, w szczególności dyrektywą 2009/125/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającą ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią ⁽⁵⁾. Niniejsza dyrektywa nie powinna uchybiać stosowaniu dyrektywy 2009/125/WE. Wraz z tą dyrektywą i innymi instrumentami unijnymi niniejsza dyrektywa stanowi część szerszych ram prawnych i przynosi, w kontekście podejścia całościowego, dodatkowe oszczędności energii i korzyści dla środowiska.

⁽¹⁾ Dz.U. C 228 z 22.9.2009, s. 90.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym), stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu z dnia ... (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym), stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia ... (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia ...

⁽³⁾ Dz.U. L 297 z 13.10.1992, s. 16.

⁽⁴⁾ Zob. część A załącznika I.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 285 z 31.10.2009, s. 10.

(3) W konkluzjach z posiedzenia Rady Europejskiej z dnia 8 i 9 marca 2007 r. prezydencja podkreśliła potrzebę zwiększenia efektywności energetycznej Unii, aby osiągnąć cel, jakim jest doprowadzenie do zmniejszenia zużycia energii w Unii o 20 % do roku 2020, a także cele ustalone dla rozwoju w całej UE energii ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych, i wezwała do dokładnego i szybkiego wprowadzenia w życie głównych obszarów zidentyfikowanych w komunikacie Komisji z dnia 19 października 2006 r. zatytułowanym „Plan działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii: sposoby wykorzystania potencjału”. W planie tym podkreślono ogromny potencjał oszczędności w sektorze produktów.

(4) Poprawa efektywności produktów związanych z energią poprzez bardziej świadome wybory konsumentów przynosi ogólne korzyści gospodarce UE.

(5) Udostępnianie rzetelnych, stosownych i porównywalnych informacji dotyczących zużycia energii przez produkty związane z energią powinno wpływać na wybór przez użytkowników końcowych tych produktów, które zużywają w trakcie ich użytkowania mniej energii i innych podstawowych zasobów lub pośrednim rezultatem ich użytkowania jest mniejsze zużycie energii lub tych zasobów, zachęcając tym samym producentów do podejmowania kroków w zakresie ograniczania zużycia energii i innych podstawowych zasobów przez produkty przez nich wytwarzane. Powinno to również wpłynąć pośrednio na wydajne korzystanie z tych produktów, aby przyczynić się do osiągnięcia unijnego celu w zakresie efektywności energetycznej na poziomie 20 %. Przy braku tych informacji samo działanie sił rynkowych nie zdoła zachęcić do racjonalnego zużycia energii i innych podstawowych zasobów przez te produkty.

(6) Należy przypomnieć, że istnieją przepisy unijne i krajowe przyznające określone prawa konsumentom w odniesieniu do kupowanych produktów, w tym prawo do odszkodowania lub wymiany produktu.

(7) Komisja powinna sporządzić wykaz priorytetowych produktów związanych z energią, które mogłyby być objęte aktem delegowanym zgodnie z niniejszą dyrektywą. Wykaz taki mógłby być ujęty w planie roboczym, o którym mowa w dyrektywie 2009/125/WE.

- (8) Informacja odgrywa kluczową rolę w działaniu sił rynkowych, konieczne jest zatem wprowadzenie jednolitej etykiety dla wszystkich produktów tego samego typu, by dostarczyć potencjalnym nabywcom dodatkowych, zestandaryzowanych informacji dotyczących kosztów tych produktów w związku z energią i zużyciem innych podstawowych zasobów oraz by podjąć kroki gwarantujące, że potencjalni użytkownicy końcowi, którzy nie widzą tych produktów i nie mają tym samym możliwości zobaczenia etykiety, uzyskają również te informacje. Dla jej skuteczności i powodzenia, etykieta powinna być łatwa do rozpoznania dla użytkownika końcowego, oraz zawierać proste i związane informacje. W tym celu należy zachować istniejący układ etykiety jako podstawę informowania użytkowników końcowych o efektywności energetycznej danego produktu. Zużycie energii oraz inne informacje dotyczące produktów powinny być mierzone zgodnie ze zharmonizowanymi normami i metodami.
- (9) Jak wskazano w przedstawionej przez Komisję ocenie skutków regulacji towarzyszącej wnioskowi w sprawie niniejszej dyrektywy, system etykietowania energetycznego stosowano jako model w wielu krajach na świecie.
- (10) Państwa członkowskie powinny regularnie monitorować zgodność z przepisami niniejszej dyrektywy i umieszczać odnośne informacje w sprawozdaniu, które mają obowiązek przedstawiać Komisji co cztery lata na mocy niniejszej dyrektywy, ze szczególnym uwzględnieniem obowiązków dostawców i dystrybutorów.
- (11) Rozporządzenie (WE) nr 765/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu⁽¹⁾ zawiera ogólne przepisy dotyczące nadzorowania rynku odnoszące się do wprowadzania produktów do obrotu. Aby osiągnąć swoje cele, niniejsza dyrektywa ustanawia w tym względzie bardziej szczegółowe przepisy. Przepisy te są spójne z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008.
- (12) Całkowicie nieobowiązkowy system prowadziłby do tego, że tylko część produktów byłaby etykietowana lub uzupełniana o standardową informację o produkcie, co powodowałoby ryzyko powstania nieporozumienia lub nawet wprowadzenia w błąd niektórych użytkowników końcowych. Obecny system powinien zatem gwarantować, aby dla wszystkich produktów na etykiecie oraz standardowej karcie produktu zamieszczono informacje na temat zużycia energii i innych podstawowych zasobów.
- (13) Użytkowanie produktów związanych z energią ma bezpośredni lub pośredni wpływ na zużycie różnorodnych form energii, wśród których największą rolę odgrywają energia elektryczna i gaz. Niniejsza dyrektywa powinna zatem obejmować produkty związane z energią mające bezpośredni lub pośredni wpływ na zużycie wszelkich form energii podczas użytkowania.
- (14) Produkty związane z energią, które mają znaczny bezpośredni lub pośredni wpływ na zużycie energii lub, w stosownych przypadkach, zużycie podstawowych zasobów w czasie ich użytkowania, i dla których istnieje odpowiednie możliwości zwiększenia wydajności, powinny zostać objęte aktem delegowanym, w przypadku gdy dostarczenie informacji poprzez etykietowanie może zachęcić użytkowników końcowych do zakupu bardziej efektywnych produktów.
- (15) Aby spełnić cele unijne związane ze zmianą klimatu i bezpieczeństwem energetycznym oraz zważywszy, że łączna ilość energii zużytej przez produkty przypuszczalnie będzie wzrastać w dłuższej perspektywie, akty delegowane przewidziane w niniejszej dyrektywie mogłyby, w stosownych przypadkach, podkreślić również w etykiecie fakt, że dany produkt charakteryzuje się wysokim łącznym zużyciem energii.
- (16) Szereg państw członkowskich stosuje politykę zamówień publicznych, która wymaga, aby instytucje zamawiające zamawiały produkty energooszczędne. W szeregu państw członkowskich stosuje się również zachęty dla produktów energooszczędnych. Kryteria kwalifikowalności produktów w przypadku zamówień publicznych lub zachęty mogą różnić się znacząco w poszczególnych państwach członkowskich. Określenie klas wydajności jako poziomów odniesienia dla poszczególnych produktów zgodnie z aktami delegowanymi do niniejszej dyrektywy może przyczynić się do zmniejszenia różnic w zamówieniach publicznych i zachętach oraz ułatwić asymilację efektywnych produktów.
- (17) Zachęty, które państwa członkowskie mogą stosować w celu promowania efektywnych produktów, mogą stanowić pomoc państwa. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla wyniku jakichkolwiek przyszłych procedur dotyczących pomocy państwa, które mogą zostać wszczęte zgodnie z art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w odniesieniu do tych zachęt, i nie powinna obejmować opodatkowania ani kwestii fiskalnych. Państwa członkowskie zachowują swobodę decydowania w kwestii takich zachęt.
- (18) Promowanie energooszczędnych produktów poprzez etykietowanie, zamówienia publiczne i zachęty nie powinno szkodzić ich ogólnej ekologiczności ani funkcjonowaniu takich produktów.
- (19) Komisji należy przyznać uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do etykietowania i standardowych informacji o produkcie w zakresie zużycia energii i innych podstawowych zasobów przez produkty związane z energią podczas ich użytkowania. Szczególnie ważne jest, aby Komisja przeprowadziła odpowiednie konsultacje podczas swoich prac przygotowawczych, w tym na poziomie ekspertów.
- (20) Komisja powinna regularnie przedstawiać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie syntezę sprawozdań dotyczących wdrożenia czynności i poziomu zgodności, przedstawionych przez państwa członkowskie w oparciu o niniejszą dyrektywę, obejmującą UE i każde państwo członkowskie z osobna.

(1) Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30.

- (21) Komisja powinna być odpowiedzialna za dostosowanie klasyfikacji przewidzianych dla etykiet, aby zapewnić przemysłowi przewidywalność, a konsumentom zrozumienie.
- (22) W zróżnicowanym stopniu, w zależności od danego produktu, stopnia rozwoju technicznego i potencjału osiągnięcia dodatkowych istotnych oszczędności energii, konieczne może być zróżnicowanie produktów i uzasadnienie przeglądu klasyfikacji. Przegląd taki powinien obejmować w szczególności możliwość zmiany skali. Przegląd ten należy przeprowadzić jak najsprawniej w przypadku produktów, które - ze względu na ich bardzo innowacyjny charakter - mogą w znacznym stopniu przyczynić się do zwiększenia efektywności energetycznej.
- (23) Przy dokonywaniu w roku 2012 przeglądu postępów i składaniu sprawozdania z realizacji planu działania na rzecz zrównoważonej konsumpcji i produkcji oraz zrównoważonej polityki przemysłowej, Komisja przeanalizuje w szczególności, czy konieczne są dalsze działania na rzecz poprawy osiągnięć energetycznych i ekologiczności produktów, wraz z możliwością udzielania konsumentom informacji na temat śladu węglowego produktów lub oddziaływania produktów na środowisko podczas ich okresu eksploatacyjnego.
- (24) Obowiązek transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego powinien ograniczyć się tylko do przepisów, które stanowią istotną zmianę w stosunku do dyrektywy 92/75/EWG. Obowiązek transpozycji przepisów, które nie zostały zmienione, wynika z dyrektywy 92/75/EWG.
- (25) Przy wykonywaniu niniejszej dyrektywy państwa członkowskie powinny starać się powstrzymać od przyjmowania środków, które mogłyby nakładać na danych uczestników rynku, w szczególności na małe i średnie przedsiębiorstwa, niepotrzebne trudne do wykonania biurokratyczne obowiązki.
- (26) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego i zastosowania dyrektywy 92/75/EWG.
- (27) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽¹⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzania, dla własnych celów oraz w interesie Unii, tabel jak najdokładniej ilustrujących korelacje pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, a także do upubliczniania tych tabel,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zakres

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia ramy dla harmonizacji krajowych przepisów dotyczących informacji dla użytkownika końcowego, w szczególności w formie etykiet oraz standardowych informacji o produkcie, dotyczącej zużycia energii i w miarę potrzeb innych podstawowych zasobów podczas użytkowania oraz informacji dodatkowych o niektórych produktach związanych z energią, umożliwiając tym samym użytkownikom końcowym wybór bardziej efektywnych produktów.
2. Niniejsza dyrektywa obejmuje produkty związane z energią wywierające znaczący bezpośredni lub pośredni wpływ na zużycie energii oraz, w stosownych przypadkach, innych podstawowych zasobów podczas użytkowania.
3. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do
 - a) produktów używanych;
 - b) środków transportu osób lub towarów;
 - c) tabliczek znamionowych lub ich odpowiedników umieszczanych ze względów bezpieczeństwa na produktach.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „produkt związany z energią” lub „produkt”, oznacza każdy towar mający wpływ na zużycie energii podczas jego użytkowania, który jest wprowadzany do obrotu lub oddawany do użytku w Unii, łącznie z częściami, które mają zostać wbudowane do produktów związanych z energią objętych niniejszą dyrektywą, które są wprowadzane do obrotu lub oddawane do użytku jako osobne części dla użytkowników końcowych, a których ekologiczność może być oceniana osobno;
- b) „karta” oznacza standardową tabelę informacyjną dotyczącą produktu;
- c) „inne podstawowe zasoby” oznaczają wodę, chemikalia lub jakiegokolwiek inne substancje zużywane przez produkt podczas normalnego użytkowania;
- d) „informacje dodatkowe” oznaczają inne informacje dotyczące działania i cech produktu, które odnoszą się do oceny jego zużycia energii lub innych podstawowych zasobów lub są w tym pomocne, w oparciu o wymierne dane;

⁽¹⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

- e) „bezpośredni wpływ” oznacza wpływ produktów, które zużywają energię podczas ich użytkowania; bardziej odpowiedzialnego wykorzystywania energii przez użytkowników końcowych;
- f) „pośredni wpływ” oznacza wpływ produktów, które nie zużywają energii, ale przyczyniają się do oszczędzania energii podczas ich użytkowania;
- g) „dystrybutor” oznacza detalistę lub inną osobę, która sprzedaje, wynajmuje, oferuje w sprzedaży ratalnej lub wystawia produkty na sprzedaż użytkownikom końcowym;
- h) „dostawca” oznacza producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela w Unii lub importera, który wprowadza produkt na rynek Unii lub oddaje produkt do użytkowania. Przy ich braku każda osoba fizyczna lub prawna, która wprowadza produkt do obrotu na rynku wspólnotowym lub oddaje do użytku produkty objęte niniejszą dyrektywą, jest uznawana za dostawcę;
- i) „wprowadzanie do obrotu” oznacza udostępnianie produktu po raz pierwszy na rynku Unii w celu dystrybucji lub użytkowania w Unii, odpłatnie lub nieodpłatnie oraz niezależnie od techniki sprzedaży;
- j) „oddawanie do użytku” oznacza pierwsze w Unii użycie produktu zgodne z jego przeznaczeniem;
- k) „nieuprawnione posługiwanie się etykietą” oznacza posługiwanie się etykietą, inne niż przez organy państw członkowskich lub instytucje UE, w sposób nieprzewidziany w niniejszej dyrektywie ani w akcie delegowanym;
- d) podjęto właściwe środki w celu zachęcenia właściwych krajowych lub regionalnych organów odpowiedzialnych za wykonanie niniejszej dyrektywy do wzajemnej współpracy oraz do dostarczania sobie wzajemnie oraz Komisji informacji w celu wsparcia stosowania niniejszej dyrektywy. Współpraca administracyjna i wymiana informacji wykorzystują w najwyższym możliwym stopniu elektroniczne środki komunikacji, są odpłacalne i mogą być wspierane za pomocą odpowiednich programów UE. Współpraca taka gwarantuje we właściwych przypadkach bezpieczeństwo i poufność przetwarzania i ochrony informacji szczególnie chronionych dostarczonych w ramach tej procedury. Komisja podejmuje odpowiednie środki w celu zachęcenia i przyczynienia się do współpracy pomiędzy państwami członkowskimi, o której mowa w niniejszej literze.
2. Jeżeli państwo członkowskie stwierdzi, że produkt nie spełnia wszystkich stosownych wymogów określonych w niniejszej dyrektywie i jej aktach delegowanych w odniesieniu do etykiety i karty, dostawca jest zobowiązany do zapewnienia, aby produkt spełniał te wymogi na skutecznych i proporcjonalnych warunkach narzuconych przez państwo członkowskie.
- Jeżeli istnieją wystarczające dowody stwierdzające, że produkt może nie spełniać wymogów, przedmiotowe państwo członkowskie podejmuje odpowiednie środki zapobiegawcze oraz środki mające na celu przywrócenie zgodności z wymogami w ściśle określonych ramach czasowych, z uwzględnieniem spowodowanej szkody.

Artykuł 3

Obowiązki państw członkowskich

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby:
- a) wszyscy dostawcy i dystrybutorzy prowadzący działalność na ich terytorium spełniali obowiązki określone w art. 5 i 6;
- b) w odniesieniu do produktów objętych niniejszą dyrektywą zakazane zostało umieszczanie innych etykiet, znaków, symboli lub napisów, które nie spełniają wymogów niniejszej dyrektywy, oraz odpowiednich aktów delegowanych, jeżeli takie umieszczanie mogłoby spowodować nieporozumienie lub wprowadzić w błąd użytkowników końcowych w odniesieniu do zużycia energii lub, we właściwych przypadkach, innych podstawowych zasobów podczas użytkowania;
- c) wprowadzeniu systemu etykiet i kart dotyczących zużycia lub oszczędności energii towarzyszyły kampanie informacyjne o charakterze edukacyjnym i promocyjnym, mające na celu promowanie efektywności energetycznej oraz
- Jeżeli produkt nadal nie spełnia wymogów, zainteresowane państwo członkowskie podejmuje decyzję ograniczającą lub zakazującą wprowadzania omawianego produktu do obrotu lub oddawania go do użytku lub zapewnia jego wycofanie z obrotu. W przypadku wycofania produktu z obrotu lub zakazu wprowadzania do obrotu Komisja i inne państwa członkowskie zostają o tym natychmiast poinformowane.
3. Co cztery lata państwa członkowskie przedstawiają Komisji sprawozdanie zawierające szczegóły dotyczące egzekwowania przepisów i stopnia zgodności z przepisami na ich terytorium.
- Komisja może określić elementy wspólnej treści tych sprawozdań poprzez opracowanie wytycznych.
4. Komisja regularnie przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie syntezę tych sprawozdań w celach informacyjnych.

Artykuł 4

Wymogi dotyczące informacji

Państwa członkowskie zapewniają:

- a) zwrócenie uwagi użytkowników końcowych, zgodnie z aktami delegowanymi przewidzianymi w niniejszej dyrektywie, na informacje dotyczące zużycia energii elektrycznej, innych form energii i, w miarę potrzeb, innych podstawowych zasobów podczas użytkowania, oraz informacje dodatkowe za pomocą kart oraz etykiet w odniesieniu do produktów oferowanych do sprzedaży, wynajmu, sprzedaży ratalnej lub wystawianych na sprzedaż użytkownikom końcowym bezpośrednio lub pośrednio poprzez środki sprzedaży na odległość, w tym przez Internet;
- b) dostarczenie informacji, o których mowa w lit. a), w odniesieniu do produktów wbudowanych lub zainstalowanych wyłącznie, jeżeli wymaga tego stosowny akt delegowany;
- c) aby wszelkie reklamy konkretnego modelu produktów związanych z energią objętych aktem delegowanym przewidzianym w niniejszej dyrektywie zawierały - w przypadku ujawniania informacji związanych z energią lub ceną - odniesienie do klasy energetycznej tego produktu;
- d) aby wszelkie techniczne materiały promocyjne dotyczące produktów związanych z energią, opisujące konkretne parametry techniczne danego produktu, a mianowicie instrukcje techniczne i broszury producentów, w postaci drukowanej lub on-line, dostarczały użytkownikom końcowym koniecznych informacji dotyczących zużycia energii lub zawierały odniesienie do klasy energetycznej produktu.

Artykuł 5

Obowiązki dostawców

Państwa członkowskie zapewniają, aby:

- a) dostawcy wprowadzający na rynek lub oddający do użytku produkty objęte aktem delegowanym, załączali etykietę i kartę zgodnie z niniejszą dyrektywą i aktem delegowanym;
- b) dostawcy sporządzali dokumentację techniczną, która umożliwia ocenę rzetelności informacji zawartych na etykiecie i karcie. Ta dokumentacja techniczna zawiera:

(i) ogólny opis produktu;

(ii) wyniki przeprowadzonych obliczeń, o ile są istotne;

(iii) wyniki testów, jeśli są dostępne, w tym testów przeprowadzanych przez organizacje notyfikowane określone na podstawie innych przepisów unijnych;

(iv) jeżeli wartości są stosowane dla podobnych modeli, odniesienia pozwalające na określenie tych modeli.

W tym celu dostawcy mogą wykorzystać istniejącą już dokumentację sporządzoną zgodnie z wymogami określonymi w stosownych przepisach unijnych;

c) dostawcy udostępniali dokumentację techniczną do celów kontrolnych przez okres pięciu lat od wyprodukowania ostatniego przedmiotowego produktu.

Dostawcy udostępniają dokumentację techniczną w wersji elektronicznej na wniosek organów nadzoru rynku państw członkowskich oraz Komisji w ciągu 10 dni roboczych od otrzymania wniosku od właściwego organu państwa członkowskiego lub od Komisji;

d) w odniesieniu do etykietowania i informacji o produkcie dostawcy dostarczają dystrybutorom nieodpłatnie niezbędne etykiety.

Bez uszczerbku dla możliwości wyboru przez dostawców systemu dostaw etykiet, dostawcy dostarczają jak najszybciej etykiety na wniosek dystrybutorów;

e) oprócz etykiet dostawcy załączają kartę produktu;

f) dostawcy załączają kartę produktu do wszystkich broszur dotyczących produktu. Jeśli broszury dotyczące produktu nie są dostarczane przez dostawcę, dostawca załącza karty do innej dokumentacji dostarczanej z produktem;

g) dostawcy odpowiadają za rzetelność załączanych etykiet i kart;

h) uznaje się, że dostawcy wyrażają zgodę na upublicznianie informacji zawartych na etykiecie lub karcie.

Artykuł 6

Obowiązki dystrybutorów

Państwa członkowskie zapewniają, aby:

a) dystrybutorzy eksponowali etykiety we właściwy, widoczny i czytelny sposób oraz udostępniali kartę w broszurze dotyczącej produktu lub innej dokumentacji dołączonej do produktu w momencie sprzedaży użytkownikom końcowym;

b) w każdym wypadku, gdy produkt ujęty w akcie delegowanym jest wystawiany, dystrybutorzy umieszczali stosowną etykietę w dobrze widocznym miejscu określonym w odpowiednim akcie delegowanym, oraz we właściwej wersji językowej.

Artykuł 7

Sprzedaż na odległość i inne formy sprzedaży

Jeśli produkty są oferowane do sprzedaży, do wynajmu, do sprzedaży ratalnej lub sprzedaży przez zamówienie pocztowe, katalog, Internet, telemarketing lub w inny sposób, który powoduje, że potencjalny użytkownik końcowy nie może zobaczyć wystawionego na sprzedaż produktu, akty delegowane zawierają przepisy zapewniające, aby potencjalni użytkownicy końcowi otrzymywali informacje zawarte na etykiecie produktu i w karcie przed zakupem produktu. Akty delegowane w stosownych przypadkach określają szczegółowo sposób wyeksponowania etykiety lub karty lub wyszczególnionych w nich informacji lub przedstawienia ich na etykiecie i karcie potencjalnemu użytkownikowi końcowemu.

Artykuł 8

Swobodny przepływ

1. Państwa członkowskie nie zakazują, nie ograniczają ani nie utrudniają wprowadzania na rynek lub oddawania do użytku na ich terytorium produktów objętych niniejszą dyrektywą i obowiązującym aktem delegowanym i spełniających ich wymogi.

2. Państwa członkowskie uznają etykiety i karty za zgodne z przepisami niniejszej dyrektywy i aktów delegowanych, chyba że posiadają dowody na brak zgodności. Państwa członkowskie wymagają od dostawców dostarczenia dowodów w rozumieniu art. 5 dotyczących rzetelności informacji podawanych na ich etykietach lub kartach w przypadku gdy mają podejrzenia, że informacje takie są błędne.

Artykuł 9

Zamówienia publiczne i zachęty

1. W przypadku gdy produkt jest objęty aktem delegowanym, instytucje zamawiające zawierające umowy na publiczne roboty budowlane, dostawy, lub usługi, o których mowa w dyrektywie 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi ⁽¹⁾, które nie zostały wyłączone na mocy art. 12 do 18 tej dyrektywy, dokładają starań, aby zamawiać jedynie takie produkty, które spełniają kryteria osiągnięcia maksymalnych poziomów wydajności i należą do najwyższej klasy efektywności energetycznej. Państwa członkowskie mogą również nałożyć na instytucje zamawiające obowiązek zamawiania jedynie produktów spełniających te kryteria. Państwa członkowskie mogą uzależnić stosowanie tych kryteriów od opłacalności, wykonalności ekonomicznej, odpowiedniości technicznej i wystarczającej konkurencji.

2. Ust. 1 stosuje się do umów o wartości takiej samej jak lub większej niż progi ustalone w art. 7 dyrektywy 2004/18/WE.

3. W przypadku gdy państwa członkowskie oferują jakiegokolwiek zachęty w odniesieniu do produktu objętego aktem delegowanym, dążą one do osiągnięcia najwyższych poziomów wydajności, w tym najwyższej klasy wydajności energetycznej określonej w obowiązującym akcie delegowanym. Opodatkowanie i środki o charakterze fiskalnym nie stanowią zachęt do celów niniejszej dyrektywy.

4. W przypadku gdy państwa członkowskie oferują zachęty w odniesieniu do produktów, zarówno w stosunku do użytkowników końcowych stosujących wysoce wydajne produkty, jak i w stosunku do branż, które promują i produkują takie produkty, określają one poziomy wydajności energetycznej na podstawie klas, zgodnie z definicją w obowiązującym akcie delegowanym, z wyjątkiem sytuacji, kiedy nakładają one wyższe poziomy wydajności niż próg przewidziany dla najwyższej klasy wydajności energetycznej w tym akcie delegowanym. Państwa członkowskie mogą wprowadzać wyższe poziomy wydajności niż próg przewidziany dla najwyższej klasy wydajności energetycznej w akcie delegowanym.

Artykuł 10

Akty delegowane

1. Komisja określa szczegółowe informacje dotyczące etykiety i karty za pomocą aktów delegowanych zgodnie z art. 11, 12 i 13, w odniesieniu do każdego rodzaju produktu zgodnie z niniejszym artykułem.

W przypadku, gdy dany produkt spełnia kryteria określone w ust. 2, jest on objęty aktem delegowanym zgodnie z ust. 4.

Przepisy zawarte w aktach delegowanych dotyczące informacji podawanej na etykiecie i w karcie w odniesieniu do zużycia energii i innych podstawowych zasobów podczas użytkowania umożliwiają użytkownikowi końcowemu dokonywanie bardziej świadomych decyzji dotyczących zakupu oraz umożliwiają organom nadzoru rynku sprawdzenie, czy produkty odpowiadają podanym informacjom.

W przypadku, gdy akt delegowany ustanawia przepisy w odniesieniu zarówno do efektywności energetycznej produktu, jak i zużycia przez niego podstawowych zasobów, projekt i treść etykiety akcentują dane dotyczące efektywności energetycznej produktu.

2. Kryteria, o których mowa w ust. 1, są następujące:

a) zgodnie z najnowszymi dostępnymi danymi liczbowymi oraz uwzględniając ilości wprowadzone do obrotu w Unii, produkty posiadają znaczący potencjał w odniesieniu do oszczędności energii oraz, w stosownych przypadkach, innych podstawowych zasobów;

⁽¹⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 114.

b) dostępne na rynku produkty o równorzędnej funkcjonalności wykazują znaczne różnice pod względem stosownych poziomów wydajności;

c) Komisja bierze pod uwagę stosowne prawodawstwo unijne i samoregulację, jak np. dobrowolne porozumienia, które powinny w założeniu umożliwić osiągnięcie celów politycznych szybciej lub po niższych kosztach, niż zostało to przyjęte w obowiązkowych wymogach;

3. Przygotowując projekt aktu delegowanego Komisja:

a) bierze pod uwagę parametry dotyczące ekologiczności określone w części 1 załącznika I do dyrektywy 2009/125/WE, które zostały określone jako istotne w stosownym środku wykonawczym przyjętym na mocy dyrektywy 2009/125/WE oraz które mają znaczenie dla użytkownika końcowego podczas użytkowania produktu;

b) ocenia wpływ aktu na środowisko, użytkowników końcowych i producentów, w tym na małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP), w odniesieniu do konkurencyjności, z uwzględnieniem wpływu na rynki poza Unią, innowacyjność, dostęp do rynku oraz koszty i korzyści;

c) przeprowadza odpowiednie konsultacje z zainteresowanymi stronami;

d) ustala datę/daty wdrożenia, wszelkie stopniowe lub przejściowe środki lub okresy, uwzględniając w szczególności ewentualny wpływ na MŚP lub na poszczególne grupy produktów wytwarzanych przede wszystkim przez MŚP.

4. Akty delegowane określają w szczególności:

a) dokładną definicję typu produktów objętych dyrektywą;

b) normy i metody pomiaru wykorzystywane w celu uzyskania informacji, o których mowa w art. 1 ust. 1;

c) szczegóły dokumentacji technicznej wymaganej zgodnie z art. 5;

d) projekt i treść etykiety o której mowa w art. 4, które są ujednolicone w największym możliwym stopniu w różnych grupach produktów i są zawsze wyraźnie widoczne i czytelne. Format etykiety w dalszym ciągu oparty jest na klasyfikacji z zastosowaniem liter od A do G; progi klasyfikacji odpowiadają istotnym oszczędnościom energii i kosztów z punktu widzenia użytkownika końcowego.

Do tej klasyfikacji można dodać trzy klasy dodatkowe, jeżeli będzie to konieczne ze względu na postęp techniczny. Będą to klasy A+, A++ i A+++ dla klasy najbardziej efektywnej. Z zasady łączna liczba klas będzie ograniczona do siedmiu, chyba że będą jeszcze reprezentanci większej liczby klas.

Gama barw zawiera nie więcej niż siedem różnych barw od ciemnozielonej do czerwonej. Jedynie barwa przypisana najwyższej klasie będzie zawsze ciemnozielona. Jeżeli będzie więcej niż siedem klas, jedynie barwa czerwona może się powtarzać.

Klasyfikacja jest poddawana przeglądowi, szczególnie jeżeli znaczna część produktów obecnych na rynku wewnętrznym osiągnie dwie najwyższe klasy efektywności energetycznej i kiedy możliwe będzie osiągnięcie dodatkowych oszczędności poprzez dalsze zróżnicowanie produktów.

Szczegółowe kryteria ewentualnej reklasyfikacji produktów są, w stosownych przypadkach, określane indywidualnie w odnośnym akcie delegowanym;

e) miejsce umieszczenia etykiety na wystawionym do sprzedaży produkcie oraz sposób umieszczania etykiety lub informacji w przypadku ofert sprzedaży objętych art. 7. W stosownych przypadkach akty delegowane mogą przewidywać umieszczenie etykiety na produkcie lub jej wydrukowanie na opakowaniu lub określać szczegółowe informacje dotyczące wymogów etykietowania w katalogach, w przypadku sprzedaży na odległość i sprzedaży internetowej;

f) treść oraz, w stosownych przypadkach, format, a także inne szczegóły dotyczące karty lub inne informacje określone w art. 4 i 5 lit. c). Informacje na etykiecie są również umieszczane na karcie;

g) szczegółową treść etykiety do celów reklamy, w tym, w stosownych przypadkach, klasę energetyczną i inne stosowne poziomy wydajności danego produktu w czytelnej i widocznej formie;

h) w stosownych przypadkach – okres obowiązywania klasyfikacji etykiet(y) zgodnie z lit. d);

i) poziom rzetelności deklaracji zawartych na etykiecie i kartach;

j) datę oceny i ewentualnych zmian aktu delegowanego, z uwzględnieniem tempa postępu technicznego.

Artykuł 11

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 10, powierza się Komisji na okres pięciu lat, który rozpoczyna się (*) ... Komisja przedkłada sprawozdanie na temat przekazanych uprawnień nie później niż w terminie sześciu miesięcy przed końcem tego pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłużone na identyczny okres, chyba że Parlament Europejski lub Rada odwołają je zgodnie z art. 12.

2. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

3. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych powierzone Komisji podlegają warunkom określonym w art. 12 i 13.

Artykuł 12

Odwołanie przekazania uprawnień

1. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 10 może zostać odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę.

2. Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę w celu podjęcia decyzji, czy zamierza ona odwołać przekazanie uprawnień, stara się poinformować drugą instytucję i Komisję w odpowiednim terminie przed podjęciem ostatecznej decyzji, wskazując przekazane uprawnienia, które mogłyby zostać odwołane, oraz ewentualne uzasadnienie tego odwołania.

3. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna natychmiast lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących. Jest ona publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 13

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. Parlament Europejski lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie dwóch miesięcy od daty zawiadomienia.

Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o dwa miesiące.

2. Jeśli przed upływem tego terminu ani Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu wobec aktu delegowanego, jest on publikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wchodzi w życie w dniu określonym w tym akcie.

(*) proszę wstawić datę wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Akt delegowany może zostać opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli zarówno Parlament Europejski jak i Rada poinformowały Komisję o swoim zamiarze niewyrażania sprzeciwu.

3. Jeśli Parlament Europejski lub Rada wyrażą sprzeciw wobec aktu delegowanego, nie wchodzi on w życie. Instytucja, która wyraża sprzeciw wobec aktu delegowanego, podaje uzasadnienie.

Artykuł 14

Ocena

Do dnia 31 grudnia 2014 r. Komisja dokona przeglądu skuteczności niniejszej dyrektywy i jej aktów delegowanych oraz przedstawi sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Przy tej okazji Komisja oceni również:

- a) jak art. 4 lit. c) przyczynia się do osiągnięcia celu niniejszej dyrektywy;
- b) skuteczność art. 9 ust. 1;
- c) w świetle postępu technicznego i zrozumienia treści etykiet wśród konsumentów – potrzebę zmiany art. 10 ust. 4 lit. d).

Artykuł 15

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji stosowanych w razie naruszeń przepisów krajowych, przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i jej aktami delegowanymi, w tym za nieuprawnione posługiwanie się etykietą, oraz podejmują wszelkie niezbędne działania w celu zapewnienia stosowania tych sankcji. Przewidziane sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty tych przepisów do dnia ... (**), a także niezwłocznie informują Komisję o wszelkich późniejszych zmianach, mających wpływ na powyższe przepisy.

Artykuł 16

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia ... (**). Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia ... (***)

(**) 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(***) 12 miesięcy i 30 dni od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odesłania do dyrektywy 92/75/EWG należy odczytywać jako odesłania do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odesłania i formułowania takiego wskazania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 17

Uchylenie

Dyrektywa 92/75/EWG zmieniona rozporządzeniem wskazanym w części A załącznika I traci moc ze skutkiem od dnia ... (*) bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego i zastosowania tej dyrektywy określonych w części B załącznika I.

Odesłania do dyrektywy 92/75/EWG należy odczytywać jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 18

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Art. 5 lit. d), g) i h) stosuje się od dnia ... (*).

Artykuł 19

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu
Europejskiego

...
Przewodniczący

W imieniu Rady

...
Przewodniczący

(*) 12 miesięcy i 31 dni od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

ZAŁĄCZNIK I

CZĘŚĆ A

Uchylona dyrektywa i jej kolejne zmiany*(o których mowa w art. 17)*

Dyrektywa Rady 92/75/EWG
(Dz.U. L 297 z 13.10.1992, s. 16)

Rozporządzenie (WE) nr 1882/2003
(Dz.U. L 284 z 31.10.2003, s. 1)

wyłącznie pkt 32 załącznika III

CZĘŚĆ B

Lista terminów transpozycji do prawa krajowego*(o której mowa w art. 16)*

Dyrektywa	Termin transpozycji
92/75/EWG	1 stycznia 1994 r.

ZAŁĄCZNIK II

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 92/75/EWG	Niniejsza dyrektywa
art. 1 ust. 1, sformułowanie wprowadzające, zdanie pierwsze	art. 1 ust. 1
art. 1 ust. 1, sformułowanie wprowadzające, zdanie drugie	art. 1 ust. 2
art. 1 ust. 1 tiret pierwsze do siódmego	—
art. 1 ust. 2	—
—	art. 1 ust. 3 lit. a) i b)
art. 1 ust. 3	art. 1 ust. 3 lit. c)
—	art. 2 lit. a) i b)
art. 1 ust. 4 tiret pierwsze i drugie	art. 2 lit. g) i h)
art. 1 ust. 4 tiret trzecie	—
art. 1 ust. 4 tiret czwarte	art. 2 lit. c)
art. 1 ust. 4 tiret piąte	art. 2 lit. d)
—	art. 2 lit. e), f), i), j) i k)
art. 1 ust. 5	—
art. 2 ust. 1	art. 4 lit. a)
—	art. 4 lit. b), c) i d)
art. 2 ust. 2	—
art. 2 ust. 3	art. 5 lit. b)
art. 2 ust. 4	art. 5 lit. b) i c)
art. 3 ust. 1	art. 5 lit. a)
art. 3 ust. 2	art. 5 lit. e) i f)
art. 3 ust. 3	art. 5 lit. g)
art. 3 ust. 4	art. 5 lit. h)
—	art. 6 lit. a)
art. 4 lit. a)	art. 6 lit. b)
art. 4 lit. b)	art. 5 lit. d)
art. 5	art. 7
art. 6	—
art. 7 lit. a)	art. 3 ust. 1 lit. a)
art. 7 lit. b)	art. 3 ust. 1 lit. b)
art. 7 lit. c)	art. 3 ust. 1 lit. c)
—	art. 3 ust. 1 lit. d)
—	art. 3 ust. 2, 3 i 4
art. 8 ust. 1	art. 8 ust. 1
art. 8 ust. 2	art. 8 ust. 2
art. 9	—

Dyrektywa 92/75/EWG	Niniejsza dyrektywa
—	art. 9
art. 10	—
—	art. 10 ust. 1, 2 i 3
art. 11	—
art. 12 lit. a)	art. 10 ust. 4 lit. a)
art. 12 lit. b)	art. 10 ust. 4 lit. b)
art. 12 lit. c)	art. 10 ust. 4 lit. c)
art. 12 lit. d)	art. 10 ust. 4 lit. d)
art. 12 lit. e)	art. 10 ust. 4 lit. e)
art. 12 lit. f)	art. 10 ust. 4 lit. f)
art. 12 lit. g)	—
—	art. 10 ust. 4 lit. g), h), i) i j)
—	art. 11, 12, 13, 14, 15
art. 13	art. 17
art. 14	art. 16
—	art. 18
art. 15	art. 19
—	Załącznik I
—	Załącznik II

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

1. W dniu 17 listopada 2008 r. Komisja Europejska przedstawiła Radzie i Parlamentowi Europejskiemu wniosek dotyczący przekształcenia dyrektywy w sprawie wskazania poprzez etyketowanie oraz standardowe informacje o produkcie zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią; podstawą prawną wniosku był art. 95 ⁽¹⁾.
2. Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny przyjął opinię w dniu 24 marca 2009 r. ⁽²⁾. Komitet Regionów nie przedstawił dotychczas swojej opinii.
3. Parlament Europejski przyjął opinię w pierwszym czytaniu w dniu 5 maja 2009 r. ⁽³⁾, zatwierdzając 60 poprawek.
4. W dniu 14 kwietnia 2010 r. Rada przyjęła stanowisko w pierwszym czytaniu zgodnie z art. 294 TFUE.

II. CEL WNIOSKU

Wraz z dwoma innymi wnioskami ⁽⁴⁾ przedmiotowy wniosek jest częścią pakietu efektywności energetycznej przedstawionego przez Komisję w listopadzie 2008 r.

Zasadniczym celem wniosku dotyczącego przekształcenia jest rozszerzenie zakresu stosowania obecnie obowiązującej dyrektywy 92/75/EWG, ograniczonego do urządzeń gospodarstwa domowego, tak aby umożliwić etyketowanie wszystkich produktów związanych z energią z uwzględnieniem sektora gospodarstw domowych, handlowego i przemysłowego, jak również niektórych produktów niewykorzystujących energii, takich jak okna, których zainstalowanie lub użytkowanie stwarza znaczny potencjał oszczędności energii. Wniosek w szczególności służy nadrzędnej celowi, jakim jest poprawa efektywności energetycznej tych produktów, przyczyniając się w ten sposób do osiągnięcia celów wspólnotowych w zakresie ochrony środowiska i przeciwdziałania zmianie klimatu zgodnie z założeniami na rok 2020 celami polityki klimatyczno-energetycznej w zakresie emisji gazów cieplarnianych.

III. ANALIZA STANOWISKA RADY W PIERWSZYM CZYTANIU

1. Ze względu na napięty harmonogram wynikający z konieczności szybkiego osiągnięcia porozumienia w sprawie przedmiotowego wniosku zgodnie z apelem Rady Europejskiej, od początku zamiarem Rady było wskazanie elementów, które będą możliwe do zaakceptowania zarówno przez Parlament, jak i przez nią, a nie redagowanie całościowego uzgodnionego stanowiska Rady przed rozpoczęciem negocjacji z Parlamentem. Aby poczynić szybkie postępy, uwzględniając datę wejścia w życie Traktatu o funkcjonowaniu UE, uzgodniono, że działania przeprowadzone zostaną w następujących dwóch etapach:

- Osiągnięcie porozumienia w sprawie zasadniczej treści dyrektywy. Ten pierwszy etap zakończył się w listopadzie 2009 roku po przeprowadzeniu konsultacji z PE. Wspomniane porozumienie zostało potwierdzone przez COREPER w dniu 19 listopada 2009 r. oraz na szczelbu komisji ITRE PE – za pośrednictwem pisma jej przewodniczącego z dnia 2 grudnia 2009 r.

⁽¹⁾ Dok. 15906/08.

⁽²⁾ Dz.U. C 228 z 22.9.2009, s. 90.

⁽³⁾ Dok. 9322/09.

⁽⁴⁾ Pozostałe dwa wnioski zawarte w pakiecie są następujące:

- projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (wersja przekształcona) (2008/0223 COD);
- rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1222/2009 w sprawie etyketowania opon pod kątem efektywności paliwowej i innych zasadniczych parametrów (Dz.U. L 342 z 22.12.2009, s. 46).

- Osiągnięcie porozumienia w sprawie zmian wynikających z wejścia w życie TFUE, związanych w szczególności z dostosowaniem podstawy prawnej i przepisami dotyczącymi procedury komitetowej. Ten drugi etap zakończono w marcu 2010 roku po przeprowadzeniu konsultacji z PE; w miarę możliwości opierano się na rozwiązaniach horyzontalnych, w szczególności w odniesieniu do konsultacji z ekspertami, oświadczenia PE, Rady i Komisji w sprawie art. 290 oraz oświadczenia Komisji w sprawie okresów spowolnienia prac. Wspomniane porozumienie zostało potwierdzone przez COREPER w dniu 24 marca 2010 r. oraz na szczelbu komisji ITRE PE – za pośrednictwem pisma jej przewodniczącego z dnia 25 marca 2010 r.
2. Stanowisko Rady uwzględni oba wspomniane wyżej porozumienia. Jego najważniejsze elementy to:

Przepisy dotyczące etykiety i jej układu wizualnego

Rada oparła format etykiety na obowiązującym obecnie układzie wizualnym z klasami A – G, umożliwiając jednocześnie wprowadzenie trzech dodatkowych klas, przy czym łączna ich liczba jest ograniczona do siedmiu i są one czytelnie oznaczone na etykiecie odpowiadającymi im barwami. W przypadku dodania nowej klasy skala barw zostanie przesunięta. W ten sposób zagwarantowano doskonale widoczny i czytelny dla konsumenta układ wizualny etykiety, jak chciał Parlament Europejski w pierwszej części poprawki 70. Ponadto Rada postanowiła, że szczegóły dotyczące ewentualnego przeklasyfikowania produktów będą określone indywidualnie w odpowiednich aktach delegowanych. W klauzuli przeglądowej zobowiązano Komisję, aby do końca roku 2014 oceniła potrzebę zmiany przepisów dotyczących układu wizualnego etykiety w świetle postępu technicznego i zrozumienia układu etykiety wśród konsumentów.

Przychylając się do poprawki 52, Rada wprowadziła również przepis o możliwości podjęcia środków w przypadku nieuprawnionego posługiwania się etykietą.

Przepisy dotyczące reklamy

Rada częściowo dostosowała się do poprawki 32 Parlamentu Europejskiego i ustanowiła obowiązek podawania klasy efektywności energetycznej w reklamach w każdym przypadku, w którym podawane są informacje dotyczące energii lub ceny. W odniesieniu do obowiązku podawania informacji o zużyciu energii lub o klasie efektywności energetycznej produktu w materiałach promocyjnych o charakterze technicznym Rada w pełni przyjęła poprawkę 33 Parlamentu Europejskiego.

Przepis dotyczący zamówień publicznych

Rada przewidziała możliwość nałożenia przez państwa członkowskie wymogu, by ich instytucje zamawiające zamawiały jedynie te produkty, które spełniają kryteria efektywności energetycznej, tj. należą do najwyższej klasy efektywności energetycznej i mają osiągi na najwyższym poziomie; w ten sposób Rada częściowo uwzględniła poprawkę 40.

* * *

Poza wskazanymi powyżej najważniejszymi elementami Rada przeanalizowała – z myślą o szybkim osiągnięciu porozumienia – wszystkie poprawki Parlamentu Europejskiego. Tam, gdzie było to możliwe, poprawki zostały zaakceptowane w całości lub częściowo; w niektórych przypadkach istota poprawki znalazła odzwierciedlenie w innym artykule lub w jednym z motywów. Zatem Rada w swoim stanowisku:

- zaakceptowała w pełni (czasami po preredagowaniu), częściowo lub co do istoty 40 poprawek: 1, 2, 72, 4, 53 + 64, 7, 74, 8–11, 54 + 65, 17–19, 21–23, 25–33, 35, 36, 56 + 68, 38, 40, 43, 70 (pierwsza część), 50–52;
- nie była w stanie zaakceptować następujących 21 poprawek: 3, 5, 12–15, 20, 59, 24, 66, 67, 39, 41–42, 69, 76, 45, 47, 70 (druga część), 58 + 71.

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w sprawie art. 290 TFUE

Parlament Europejski, Rada i Komisja oświadczają, że przepisy przedmiotowej dyrektywy pozostają bez uszczerbku dla wszelkich przyszłych stanowisk tych instytucji względem wdrażania art. 290 TFUE i określonych aktów ustawodawczych zawierających takie przepisy.

Oświadczenie Komisji

Komisja Europejska przyjmuje do wiadomości, że według Parlamentu Europejskiego i Rady, poza przypadkami gdy akt ustawodawczy przewiduje zastosowanie trybu pilnego, zgłaszanie aktów delegowanych powinno odbywać się z uwzględnieniem okresów, w których instytucje nie prowadzą prac (przerwa zimowa i letnia oraz wybory europejskie), tak aby Parlament Europejski i Rada mogły skorzystać ze swoich uprawnień w terminach przewidzianych w stosownych aktach ustawodawczych; Komisja oświadcza, że jest w związku z tym gotowa podjąć odpowiednie działania.
